

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli d. 2 april 1889, kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets memorial, i anledning af återremiss af 2:dra punkten i utskottets betänkande n:o 7, angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Vid behandling af utskottets ofvannämnda betänkande hafva Riksdagens kamrar, enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag, till utskottet återremitterat betänkandets 2:dra punkt.

I denna punkt hade utskottet hemställt, att en af herr C. Th. Svanberg inom Andra Kammaren väckt motion n:o 102 om ändrad lydelse af § 7 i kongl. förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884 icke måtte af Riksdagen bifallas.

Återremissen har, enligt hvad diskussionen inom kamrarna gifvit vid handen, skett i syfte, att utskottet måtte till Riksdagen inkomma med förslag, hvarigenom i öfverensstämmelse med motionärens hemställda bevillningsavgiften af utlänningar för konserter och dramatiska eller andra föreställningar beständes att utgå med ett i förhållande till den inkomst, föreställningarne gifva, skäligt belopp. På sätt i utskottets ofvannämnda betänkande blifvit framhållet, anser jemväl utskottet önskvärdt att en dylik beskattning kommer till stånd; men vid motionens förnyade handläggning har utskottet kommit till den öfvertygelse att, för vinnande af en tillfredsställande lösning af frågan, huru en sådan beskattning samt den därför erforderliga kontroll lämpligast bör ega rum, det vara af vigt att ega kännedom om, huru samma angelägenhet i andra länder är anordnad. En fullständig kännedom härom är emellertid utskottet, med den begränsade tid, som står till dess förfogande, icke i tillfälle att förskaffa sig; och har utskottet därför ansett sig endast böra tillstyrka Riksdagen att hos Kongl. Maj:t anhålla om utredning af hithörande frågor samt framläggande

Bih. till Riksd. Prot. 1889. 5 Saml. 1 Afd. 7 Häft.

för nästa Riksdag af förslag i ofvan angifna syfte, dervid utskottet dock velat påpeka ett par frågor, som vid en ny lagstiftning i ämnet jemväl torde böra uppmärksammas. Enligt gällande bestämmelser är utländings skyldighet att erlægga bevillningsavgift för (de i åberopade lagrum) omförmälda föreställningar inskränkt till de fall, då dessa gifvas mot inträdesavgift samt för egen räkning. Utskottet föreställer sig att dessa inskränningar lämpligen skulle kunna borttagas, så att någon avgift äfven drabbade utlänning, som mot engagement uppträder vare sig å lokal, hvartill inträde är belagdt med avgift, eller å schweitzerier och andra dylika ställen, der ingen inträdesavgift erlägges. I sin ifrågavarande motion hemställde motionären, såsom bekant, att hälften af berörda avgift skulle tillfalla den kommun, der föreställningen gäfves. Vid frågans behandling inom Riksdagen syntes dock den åsigt i allmänhet göra sig gällande, att avgiften fortfarande borde åtminstone till hufvudsaklig del ingå till staten. Ehuru det ej torde kunna bestridas, att den för avgiftens behöriga erläggande erforderliga kontroll lättare skulle kunna åstadkommas, om avgiften tillfölle vederbörande kommun, har utskottet likväl ej ansett denna omständighet utgöra tillräckligt skäl för att införa en dylik bestämmelse, utan anser att avgiften fortfarande åtminstone till större del bör komma statsverket till godo.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemställer utskottet,

att Riksdagen med anledning af herr Svanbergs ofvan berörda motion måtte hos Kongl. Maj:t i skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета samt för nästa Riksdag framlägga förslag till sådana förändrade bestämmelser rörande bevillningsavgifter af utländingar för konserter eller dramatiska och andra föreställningar, att dessa avgifter komma att utgå med ett i förhållande till den inkomst, föreställningarna gifva, skäligt belopp.

Stockholm den 2 april 1889.

På utskottets vägnar:

Er. Gust. Boström.